

Izhaja
na pol poli
vsak četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24 kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 16.

V četrtek 21. aprila 1853.

IV. leto.

N e v m e r l o s t.

Kako žalostno bi bilo
Tu na zemlji nam živeti,
Če bi morali po smerti
Kakor drugo vse strohneti!

Če bi nam zaperti bili
Lépsi in srečnejši kraji,
Če bi tudi nam neznani
Vekomaj ostali raji!

Štefan.

F e d o r i n O l g a.

(Dalje.)

Še niste dobro dve uri pretekle, ko je Peter, dozdej tako zgovoren in vesel, potihnil in nekako boječe po planjavi gledati začel. Zagledal je bil namreč v dalječini konjike, ki so na berzih konjih semtertje švigali. Bili so oboženi Kozaki (ruski vojaki); eu trop jih ravno proti sanem dirja. Ivajlovič konje ustavi in skerbno okoli sebe gleda.

„Čeravno je mir, pravi, se mi vender to dirjanje Kozakov čudno zdi. Vender smo bili nespametni, da smo si po dnevu upali.“

„Obernite, Ivajlovič! mu reče Fedor, morebiti jim še uidemo.“

Peter gleda na desno, gleda na levo, in še le čez nekoliko zagleda vas, kamor je tudi konje zapodil.

„Sreča za nas! reče Ivajlovič. Ako *nas* ne iščejo, smo dobri. Lahko si potem mislijo, da smo iz te vasi domá. Ako pa *nas* iščejo, nam ni več pomagati, ni nam mogoče jim uiti.“

Bolj počasi zdaj začne voziti, da bi vsaj Kozakom sumljiv ne bil, za kterimi je večkrat Vazil pogledoval, kam da dirjajo. Kmaló pa z veseljem naznani, da so jo drugam obernili, in da jim sani celó nič v čislih niso.

„Dobro, reče Ivajlovič. Ako ne bo hujšega, to pač nič ni. Ako si nekaj časa v ti vasi odpočijemo, gremo potem lahko naprej.“

Veselo podi konje proti vasi — toda kako se vsi prestrašijo, ko tropo Kozakov iz vasi ravno proti njim dirjati zagledajo. Žalibože! tem se ni dalo umakniti, ker so jim bili že tudi preveč blizo in so jih že zagledali. Morebiti bi se pa vodnik tropa zanje še zmenil ne bil, ko bi jim ne bil iz obličja strahú bral. Hitro proti njim jezdi. Ivajlovič se nekoliko utolaži in svojim zapove, da naj moléé, da bo sam govoril. Vsi so nekako prestrašeni. Fedor se k Olgi stisne, stari Vazil obledi, le Ivajlovič je nekoliko vpokojen.

„Od kod in kam?“ zagromi debelo nad njimi višji Kozakov, se s konjem pred sani vstopi, ter sanem daljno pot zavaruje.

„Pridemo iz — Peter imenuje mesto, ki je bilo na poti proti Sibiriji kake 3 dni oddaljeno — in gremo v to le vas.“

„Kaj pa tukej?“ jih praša nadalje.

„Starega prijatla gremo obiskat,“ odgovori Ivajlovič.—Kako mu je ime?

„Stefan Romoskoj“, hitro spet P. Ivajlovič z nekim zmišljenim imenom odgovori.

„Nihče mi ni s tem imenom v tej vasi znan, zareži višji. Saj vse gospodarje poznam. Pokažite pisma.“

„Čimu nam pisem? Vsaj smo poštene ljudje! Nikar nas tu ne ustavljajte, gospod!“ odgovori moško in skor zabavljivo Ivajlovič.

Višji maje z glavo, in pravi: „Vi se mi sumljivi zdite; zlagali ste se, ha! vas moram vkleniti in k poglavarju peljati.“

Ivajlovič je zlo mikalo uteči in ravno nasproti po planjavi zdirjati, toda zagledaje trop oborožanih Kozakov, si pomisli in ostane.

„Bodita serčna,“ Ivajlovič ostrašena nagovori, nar hujši je, kar nas zadeti zamore, da nas spet v Sibirijo pošljejo. Ako se to zgodi, bomo vsaj skupej pregnanstvo delili. Toda nikar še obupati! Še ni vse zgubljeno! Serčnost velja! Stari Bog še živi!“

Končavši svoj serčni opomin, se tudi njega obup polasti. Dobro je vedil, da jih popred ne spusté, dokler se ne bodo popolnoma spricali, kdo da so. Kako je pa to mogoče bilo? Vse je zastonj, se še dalje vpenjati. Ivajlovič tiho zdihuje. Vazil, Fedor in Olga sedijo blede in zamišljeni, v sercu polni obupa. Misel, tako blizo konca biti že, in spet nazaj v nesrečo pahnjenim biti, jim je naenkrat vso moč vzela. Spet se je kazalo, da bo hudobija zmagala, in nedolžnost poterta. Vazil, Fedor, Olga, Ivajlovič — vsi so bili na breznu obupa, obšla jih je tema, v katero nikdar žark solnca ne pride. Toda ravno zdaj, o tem osodopolnem času, kjer se je kratkovidni človek nar menj nadja, ravno zdaj jim je bila božja pomoč narbliže, ravno zdaj, ko jim je vjetje za nar huji nesrečo bilo, je Bog tako sklenil, da so po ravno ti nesreči spet k sreči in blagostanju prišli.

XII.

Čez eno uro dospeljo Kozaki z vjetimi pred velik začernel grad, kjer je višji Kozakov prebival. Tu se vstavijo in višji vjetim veli, da naj sani zapusté in mu sledé. S težkim sercom se vzdignejo; višji pred njimi, uni pa molcé za njim, ter jih po stopnicah v veliko sobo pripelje.

„Oglasite me knezu Borodinu, zapove višji enemu zmed mnogo strážajev, ki so na povelje čakali.“

Ivajlovič, ime kneza zaslišavši, si pomisli in še enkrat višjega knezovo ime popraša.

„Knez Borodin! kterega sin v Petrogradu —“

„Da, ravno tisti!“

„Dragi moji! reče Ivajlovič, se k svojim obrnivši, upati nam je mila sodba od Borodina. Le serčni bodimo!“

Akoravno ni bilo nikomur znano, kaj da Peter s temi besedami hoče, vendar vsi nekako veseli postanejo in z višjim pred kneza serčno stopijo. Bil je knez Borodin resen, pa častiljiv mož. Ostro in pazljivo je

vjete pogledoval in potem višjega vprašal, da naj pove, kako da so mu se v roke prišli?

„Stopite bliže, veli Borodin vjetim. Kar ste dozdej povedali, je laž; zdaj govorite resnico. Kako se zovele?“

„Peter Ivajlovič je meni ime,“ pravi on prvi.

„Kako? zavpije Borodin, vstane, ter proti Petru skoči, ali pa morete skazati, da ste res P. Ivajlovič?“

Berž seže Peter v žep, svetinjo prinese in jo knezu pokaže. Ta ostermi, pa se spet zavé, in Petra objame. „Moj prijatelj! moj brat! zavpije, ter ga serčneji k sebi pritisne.“ Veliko se ti imam zahvaliti — ti si mi več kot življenje rešil — resnično! ne boš mi nehvaležnosti oporekoval. Pojte vun, reče uradnikom in zapovedniku Kozakov. „S tem morem imam nekaj posebnega govoriti.“

Hipoma vsi odidejo. Borodin, ko so sami, iz novega začne Ivajloviča objemati, in mu sveto priterdi, ga dobro za vse poplačati.

„Kaj vam je potreba?“ jih zdaj Borodin vpraša. Kar mi bo mogoče; bom za vas storil. Povejte mi vse, ne kakor sodniku ampak kot svojemu prijatelju in znancu. Vse hočem storiti, da vam bo le pomagano.“

Spet začne Ivajlovič pripovedovati in pripoveduje z veliko ginljivostjo od Fedora in Olge, kako nesramno ju je knez Ivanov ogoljufal in zapreti dal, da je bil potem v Sibirijo pregnan, da je Olga knezu ušla, kako so potem v Sibirijo potovali in Fedora vpeljali in da je on njih vodnik bil. Borodin je zvesto poslušal in se večkrat z milim pogledom na Fedora in Olgo obrnil.

„Vidva tedaj sta tista nesrečna in po krivici preganjena,“ se spet k njima oberne, ko je Ivajlovič končal. „Zares! Bog vama je hude skušnjave poslal, toda vajna nezmerna ljubezen jih je srečno premagala. Le potolažena bodita! Borodin vama bo vse poskerbel! Koj sam bo šel k carinji in ji od kraja vse razložil. Gotovo bom uslišan, ker ima carinja dobro in usmiljeno serce. Le pogumna bodita in v Boga zaupajta!“

Fedoru in Olgi se je zdelo, kakor da bi bila nebeške glasove slišala. Ravno kar še vsa obupljiva naenkrat neznano veselje prešine. Polna hvaležnosti poklekne pred Borodina, se mu zahvalita in solze veselja točita. Stari Vazil moli tiho, Ivajlovič pak z razjasnjenim obličjem zraven stoji in s serčno radostjo presrečne pogleduje.

„Čudno je res, čudno, šepa sam pri sebi. Vender vsako dobro delo plačilo pred Bogom najde! Kaj bi se bilo zdaj Černikovim otrokom zgodilo, ko bi ne bil on nekdeje revežu usmiljenje storil! Da, da! vselej prej ali poznej prejme dobro delo zasluženo plačilo!“

Borodin je med tem nesrečna vzdignil ter ju na serce pritiskal, bolj kot svoja lastna otroka. „Že vidim, ju tolaži, da sta dobra in pridna otroka. Zelo gerdó bi bilo zame, ako bi vaju pod svoje varstvo ne vzel in bi se za vajno srečo nič ne potegnil. Toda, ako se nam vse po volji zgodi, ne pojta meni, ampak Ivajloviču hvalo in slavo. On je namreč tako rekoč od Boga poslan, nesrečnim in preganjanim pomočnik biti. Brez njega bi ne bil nič od vajne nesreče zvedil, ali vsaj ne tako popolnoma, kot zdaj! Njemu se zahvalita ter ga tudi prosita, da naj vama pové, kaj je meni storil in koliko sim mu dolžen. Zdaj pa ostanete vsi skupej pri meni in me ne bote poprej zapustili, dokler vam usmiljenja od carinje ne naznanim.“

To rekiši pelje Borodin jetnike, (kar so bili le na videz) v nar lepši sobo ter svojim hlapcom zapove, jim postreči, kolikor jim bo mogoče in dati, kar bodo pozeleli. Sam pa se koj na pot v Petrograd napravi in še tisti dan odide, da bi prej zaželjeno novico iz mesta prinesel in Fedora in Olgo spet srečne storil. (Konec sledi)

Slovenska slovstvena zgodovina.

(Dalje.)

Glagoljče.

Pravopis staroslovanskih knjig je dvoj: *cirilski* in *glagoliški*. Cirilski je najdba svetega Cirila, čigava pa glagoliški?

Prepričavno veljavnega ne moremo na to ničesar odgovoriti, vendar znano je (Safařík govori tako), da je arhimandrit Porfirij iz Uspna v letu 1846 v nekem samostanu na Atoškem gorovju greško pismenico, pismeno svedočbo (Urkunde) z glagoliškim podpisom od leta 982 vidil. To je nova in sicer naj starši podpisana letnica, ki se na glagoliških *) spisih bere. Opomina vredna o znajdbi glagoliškega pravopisa je tudi tista sveta povest (legenda), ki jo je prof. Grigorovič iz greškega spisa na belani (pergamentu) iz 13. stoveka v Ohridi na svitlo dal. Ta sveta povest je bila že poprej v Moskopoli v Albanii (1764) z obredom (liturgijo) za sedem naslednikov sv. Cirila in Metodja, ki jih bomo pozneji imenovali, vred tiskana, potem v rusovski prestavi na svitlobo dana, in poslednjiš se znajde že tudi v českem narečji (v 5. sešitki (Heft) leta 1847 v časopisu Českega musea na strani 516.) V tej sveti povesti se slovstvena delavnost škofa *Klimenta* v kratki besedi in v splošnih izrazih poterdjuje. — Eni terdijo, da so ga ob času preganjanja in stiske domoljubni Dalmatinci latinskega bogočastja znašli in ga svetemu Hieronimu pripisali, ki je v petem stoletji v Dalmaciji živel, da bi se v pravopisu razločili od staroverskih Slovanov. Gospod Metelko pravi: glagoliški pravopis je toliko star, kakor cirilski, če več ne; in zdi se, da se v nekoliko vjema z mislijo, ki jo je ranjki Kopitar postavil, rekoč: da je Ciril najprej glagoliško pisal, in še le kasneje pomnoženo greško; ter jo je poterdil s papeževim izrekom: *Litteras slovinicas jure laudamus*; sicer bi bil rekel *græcoslovenicas*. Vender pa tudi ta misel stalne podlage nima; pa upajmo, da se bo tudi ta skrivnost razkrila med drazimi Atoškimi zakladi.

Glagoliško slovstvo se deli v dva razdela. Pervi sega do 13. stoletja, drugi pa od 13. dalje do sedanjega časa, ki je v pravopisu in v jeziku veliko bolj nepopoln od prvega. Iz prvega razdela se je ohranilo:

1. *Klocev Glagolit* (Glagolita Clozianus) iz enajstega veka, obravnano od Kopitarja s slovnico in slovarjem vred. Od njegove oznanbe občnemu slavenstvu piše Kopitar tole (Kopitar je bil namreč bukvarnar v c. k. dvorni knjižnici na Dunaji.)

Leta 1830 1. junija mi prinese staro nemško knjigo v pregled bukvo vez Josip Drexler. Bil je naj stareji urbarij Tirolskega, na kateri je

*) Tudi v cirilskem nimamo tako stare letnice; naj starji je Ostromirova l. 1056—1057.

bilo spredej zapisano: „Sub. III. Principe dom. Mainhardo, duce Karinthiae et comite Tirolis confectus est iste liber.“ Kupljeno sim jo podaril prezvišenemu g. Paulu od Trajnhajm, vikšemu ces. sodniku na Tirolskem, marljivemu zgodovinarju domovine. On me je pa razveselil z nasprotnim darilom, naznanivši nam staroslovansk rokopolis, kterege učeni Italijani šestemu stoletju pripisujejo. Prosečemu, da bi mi ga skušal v pregled dobiti, mi ga je tudi preskerbel.

Oddan nam je bil zavit v belano (pergament), njegov napis se je takole glasil:

„Isti quinterni, hic intus ligati, scripti fuerunt de manu propria S. Hieronimi, ecclesiae Dei doctoris accuratissimi. — Et sunt bibliae pars in lingua (sic) Croatia scripta. Et mihi dono dedit D. Lucas de Reynaldis, presbyter Veglensis Dioceseos, qui habuit a magnifico D. de Frangepanibus, domino insulae praefatae Veglae, qui librum auro et argento ornatum pro reliquiis venerabatur. Et cum Venetiis mortuus, ac bona sua in praedam data, ac distracta fuissent, etiam a hoc libro aurum et argentum amotum fuit, et pars libri praefata D. Lucas in manus venit, de qua mihi Marquardo Breisacher, militi, et pacis inter illustr. D. Sigismundum, Archiducem Austriae ex una, et illustr. Venetiarum Dominum parcium (sic) ex altera confectori, illos inclusos duos quinternos pro speciali et grato munere dedit.

Anno Domini MCCCC.“

To so verstice, pisane od Markvarda Brajzaharja, od kterege zgodovina pové, da je v resnici pogóje mirú poravnal med nadvojvodom Žigom, tirolskim in med Benečani okoli leta 1480. Tudi on je menil, da jih je sv. Hieronim z lastno roko pisal. Od koga mu je bila pa ta misel uverjena? Gotovo od darivca, duhovnika Rajnaldisa. Kar je pa Brajzahar za dar dobil, so bili le ostanki velicib, s srebrom in zlatom okrašenih bukev, ki sedaj le eno samo celotino, drugo pa le odlomljeno obsegajo.

Po Brajzaharju jih je dobil v posestvo grof Šurf, ki je tudi nanje zapisal in sicer nemško: *Dieses puech hatt Sant Jeronimus mit aigner hant geschriben in Crabatischer sprach.* Od Šurfa pa so prišle v roke grofa Parida Kloca, Tridentinskega.

2. *Nedeljski evangeli* iz 11. stoletja, ki jih je prinesel z gore Atoške profesor Grigorovič.

3. Rokopolis, najden v Pariški knjižnici od Francozov imenovan *Abececnica Bulgarska* (abecedarium bulgaricum) (Codex Parisinus). V tem rokopolisu so pa samó prvi listi glagoliško pisani, drugi pa cirilski.

(Dalje sledi.)

L. TAPVRIUS *).

Muratori pag. 2036 n. s.

Razložil Davorin Terstenjak.

Med slovenskimi imeni, kateri se na rimskoslovenskih spomenikih v koroški deželi nar bolj pogosto nahajajo, je ime *Tapurius*. Da ni latinsko, se vidi hitro na prvi pogled, in ko bi bili pisatelji koroške dogodivščine od nekritičkega Megiserja do učenega verlega Ankershofena dobro slovenski znali, bi mogli pri toliko jezero imenih čistoslovenskih na drugo misel priti, da ni to glas latinskega ne keltogermanskega jezika. Pa kla-

*) Iz rokopolisa: „Kdo so bili Panonci in Noričani.“

siki ne rabijo imena *Slavus*, in da je v Pliniovih Amantih, Brigantih, Anticetih itd. skrito ime *Slav*, tega ni nikdo spoznal. Šola nas je učila, da smo iz sevrá prišli, in mi—juravimus in verba magistri. Ako je kakšen slovenski spisatelj se podstopil iz imen mest, rek in gor, ktere so nam gerčki in latinski klasiki ohranili, Slovencev prebivanje v tih deželah dokazati, tako so ga izkričali za bedaka, in njegovo prizadevanje za „Wahnwitz.“ Ali ne damo se več plašiti, in povemo nemškim učenicim očitno, na tem polju vam manjka potrebna znanost, in prej ne govorite in po vaši šegi vsemu resnice ne odrekvajte, dokler niste dobro podučeni v rečeh, ktere se našega bogočastja, starin, jezika in narodnega življenja tikajo. Vi bi za veliko prederznost deržali, ko bi Slavjan brez znanosti nemškega jezika o vaši mythologii pisal; ne zamerite, ako bomo vam mi tudi na perste gledali. —

Vidili smo že, da je Višnutovo častenje posebno pri noričkih Slovenceh običajno bilo. Kakor smo reč dozdej pretuhtali, tako najdemo, da je v Koroški deželi Višnu posebno bil časten v svoji varaha-avatari, verovi spremeni, na Kranjskim v narasinha-avatari, lavovi spremeni, in na Štajerskem v kurma-avatari, želvini spremeni. Njegovo častje je bilo nad vsimi družimi zlo razširjeno. Najdemo sicer sled tudi družih indoslavenskih bogov, ali ne tako pogosto. Povedali smo že na drugem mestu, da je Višnu v boju bogov proti oriašem se slavnega zmagavca skazal. Boj pak je bil (Majer Myth. L. I pag. 85) zavoljo Amrite, to je naspitka bezsmertnosti (Unsterblichkeitstrank). Oriasi so padli in so se valjali v svoji kervi, ker jih je strahovita Čakra Višnutova, zadela in meč njegov in kopje njegovo. Po tem nastroju, kateri neki Čakra drugi Šakra imenujejo, je dobil Višnu priime Šak r a v a n, to je Sekirovan, ali kakor narod slovenski samoglasnike pogoltnivši izgovarjati običava *Skrovan*, sekiro obdan. Vollmer (Mythol. pag. 1421) jo tako popisuje: *Šakra* (Sakra, Čakra, Ciakra) die berühmte Waffe des Višnu, tödtlich wirkend, wenn sie trifft. Man glaubte sie sei mit Vernunft begabt gewesen, und sei allezeit nach vollbrachter Strafe zu ihm zurückgekehrt. Die Bewohner des nördlichen gebirgigen Theiles von Indien führen noch jetzt eine ähnliche in ihren Händen höchst furchtbare Waffe, eine in der Mitte zwei Linien dicke am äussern Rand sehr scharf gezähnte Scheibe vom gehärteten Stahl. Sie werfen dieselbe auf 200 Fuss und sie durchschneidet den stärcksten Harnisch.

(Konec sledi.)

Z m e s.

Spomina vredno je, kako se naša *turšica* v različnih krajih imenuje. Na Avstrianskem se navadno zove: *tursko žito*, *turšica*, *turška pšenica*, ker se je posebno ob času turskega gospodarenja na Ogerskem najbolj razširila; v izhodnih delih francoskega in v Lotaringii *rimska*, v južnih pa in v Pirenejih *španska pšenica*, in v Toskani *sicilianska pšenica*. V samej Sicilii se imenuje *indianska pšenica*, na Turskem *egiptovsko* in v Americi *indiansko žito*. Domovina turšice se zdi dežela Chyli v južnej Americi biti, odkoder se je po ostalih delih svetá razširila.

Slovstveni glasnik.

Jugoslovensko slovstvo. G.G. prof. A. Mažuranić in Ad. Veber vredujeta po nalogi matice ilirske novo izdanje del *Iv. Gundulića*, nevermerlega pesnika *Osmanide*. To novo izdanje bo v manjši obliki in z manjšimi pisnimi tiskano. Tudi bo z obširnimi slovarjem in družimi razlagami prevedjeno. — Pri Fr. Županu se tiska preimenitno delo za Jugoslovane, namreč: *Némačko-hrvatski rěčnik* od B. Šuleka. More se reči, da se v Zagrebu še ni bolj važna knjiga tiskala, kakor bode ta. — V tiskarnici L. Gaja se tiska časopis *Kolo*, ki ga g. *Mirko Bogović* vreduje in izdaja. — Pri Fr. Županu se natiskuje na stroške ilirske matice *Dubrovnik* od M. Bana. — V Bělgradu je izšla *Slavenska gramatika* od S. Sretenovića. — Za ilirske gimnazije bodo kmalo vse knjige dogotovljene. G. A. Mažuranić je predelal *Dünnebieerovo latinsko slovnico*. G. M. V. Golub je prestavil *Močnikovo računico* za realne šole, drugo za tretji in četerti gimn. razred, in *algebro* za višjo gimnazio. G. Torbar je prevedel *Smetanovo siloslovje* za nižjo in g. Dr. Kiseljak *siloslovje Baumgartnerja* za višjo gimnazio. Dalej piše g. V. Babukić *ilirsko slovnico s skladoslovjem*, ki bo do konca tega mesca že gotova. G. Šuleku je izročeno pisanje *pririodopisa*. Ravno tako je čuti, da g. A. Mažuranić: *Avstriansko zgodovino* prestavlja, ki jo je g. Lanji za gimnazije spisal. — Slavni spisatelj *Matia Ban* bo v nekoliko zvezkih svoje različne pšesne izdal. Vsak zvezek bo veljal 20 kr. sr. Naročilni denarji naj se pošiljajo g. Vasiljeviću v Zemun. — V tiskarnici F. Župana v Zagrebu je donatisnjena s cirilskimi pisnimi *Biblijska pověstnica staroga i novoga zavěta* od Nik. Begovića. Velja 30 kr. sr. — G. prof. Poklukar v Ljubljani razpisuje naročnino na njegov tako imenovan *Universal-Alphabet*. Naročilne denarje (3 gl. sr.) prejema Lerherjeva knjigarnica v Ljubljani.

— *Živa* za mesec april obsega: O kameném a hnědém uhli; Kličeni; Horstvo Velebitské; O povětrnosti; Cesta do Banátu in druge drobtince. — *Katoličké noviny* so po odstranjenji opovir v Pešti sopet izhajati jele. — Pervi zvezek časopisa *českega musea* za leto 1853 je ravno izšel. — Na stroške česke matice se že tiska L. Štura: *Rozbor o národních písních a pověstech Slovanských* in Fr. L. Čelakovskiga *Porovnávací mluvnice jazyku slovanských*. Oboje boju društveniki še tega leta prejeli. —

O Lvovu izide v kratkem poljsko delo: *Galicya pod względem jeograficzno-historycznym, z mapą tego królestwa, znacznie z księstwem Krakowskiém i Bukowiną w trzech oddelkích*. Obseglo bo popolno zemljopisje in zgodovino tega kraljestva. Kdor se z 1 gl. 30 kr. sr. pri vredništvu *Przyjaciela Domowego* nanj naroči, ga dobi poštnine prosto na dom poslano. — *Leplovski dela* o galičkej arheologiji. — *Siemenski* prestavlja neko veliko *perzijsko delo*.

Te dni izide v Lvovu 1. zv. za mladino prekoristnega dela *Biblioteka obščepoleznoga čtenja dla dětej*, ki jo *Vlad. Fedorović* izdaja. —

Različne drobtince.

* Vis. Vajmarska vojvodkinja *Maria Pavlova* je slavnemu českemu spisalstvu g. *Venceslavu Hanka* prekrasne zlate ure za njegove velike zasluge poslala.

* Avstrijanski Rusini oplakujejo smert *Andr. Baludjanskiga*, spisalstva cerkvene pověstnice novega zakona.

* Leuchtenberška galerija slik se ima po zapovedi ruskega cara iz Monakova v Petrograd prenesti.

* V kratkem izide podobšina ranjcega jugoslavenskega pesnika *Stanko Vraza*.

* Na Rusovskem izhaja letos 166 različnih časopisov in scer 111 ruskih, 30 nemških, 8 francoskih, 3 angleški, 2 polska in 2 litevska.

* V Pragi se bo prihodnje leto *obertnijska šola* napravila, v kateri se bodo razni predmeti v českem jeziku učili.

* Slavni Moskvičan *Golubkov*, ki je v poslednjih letih okoli 40000 rubljev za vednosti daroval, je soper arheologiškemu društvu 500 rubljev za najboljši spis *O penezih Samanidov* podelil.

* Nekteri mladi umetniki na Dunaju pripravljajo veliko ilustrovano izdanje *Kraljodvorskega rokopisa*. *Trenkwald* in *Švoboda* sta slike načrtala in g. *Schmid* jih bo izvršil. Staročeškeje besedi bo pridana prestava novočeška, ruska, nemška, francoska, angleška itd.

* Bibliotekar g. *V. Hanka* prednaša v drugem letašnjem tečaju rusko slovnico in literaturo in vadi svoje poslušavce djansko v slovanskih narečjih na zakladu *Ostromirovega evangelja*.

* Grofinja *Drohonovska* je izdala v Parizu veliko prekrasno delo pod nadpisom *Slavne žene Europe*. Poseben obzir jemlje na žene *poljskega* rodü.

* G. *Aleks Andrić* bo svojo v nemškem jeziku izdano *zgodovino černegore* pomnoženo in popravljeno tudi v serbskem jeziku izdal.

* Znani jugoslavenski pisatelj, franciškán *F. Jukić* se sedaj v Terstu nahaja.

* Rusko igrališče je zgubilo svojega najslavnišega igravca *Andr. Vasiljeviča Karatigina*.

Sméšnice.

Vprašali so enega tistih neslanetov, ki se v vse vtikajo in ničesar ne razumejo: kaj se mu zdi, ali se brez *solнца* ali brez *mesca* lože prestane? Brez pomislika hitro blekne: *Vsak ve, da se brez solнца lože biti dá, saj je po dnevi že tako svitló.* —

Čevljarski učenec je o delapustu v kotu sedel, svojo malico jedel, in na perste štel; med tim se sledeč razgovor pričné:

Mojster. Kaj tu številíš?

Učenec. Štejem koliko je hudih báb v naši hiši.

Mojster. Nu, tak koliko si jih naštel?

Učenec. Z mojstrovko jih je *sedem*.

Mojster. Potepuh ti (zaušnico mu dá)!

Učenec. Ne ne, zmotil sim se, brez mojstrovke jih je le *šest*. —

Nekdo nagovori prijalla na cesti in ga prosi, naj mu 10. gold. posodi. Ta se zgovarja, da jih ima le pet pri sebi. — Nič ne dé — uni reče: — za zdajle mi tih pet dajte, družih pet mi dolžni ostanete.

Poprava.

Na str. 101, stih 70 beri čez mesto *res*, stih 78 posetvo mesto *po sestvo* in stih 80 njive opešane mesto *nji e opesane*.